

ADVENT - Juda, gij zijt het.

Predikatie van ds. Voorthuysen te Giessendam op 13-12-1966 over Genesis 49:8a: Juda, gij zijt het.

Psalm 84:4

Genesis 49:1-12

Gebed

Lofzang v. Zacharias:1 en 4

Het is opmerkelijk dat verschillende bijbelheiligen vlak voordat ze de laatste adem uitblazen, worden bedeed met een bijzondere, als het ware laatste opflikking van hun geest en afscheid nemen van hun naaste betrekkingen, hun daarbij op profetische wijze de toekomst verklarende bij God vandaan.

We zien het bij Jozef, bij Izak, bij Mozes, bij David en anderen. We zien het vanavond ook bij Jakob als hij zijn zonen gaat bijeen roepen, omdat hij voelt en weet dat zijn einde en verlossing nabij is.

In het Hebreeuws is zegenen en vloeken één woord. Jakob zal zegenen of vloeken naardat God te spreken geeft. Daartoe roept hij zijn zonen en zegt: verzamelt u, hier rondom m'n leger, en ik zal u verkondigen, bij God vandaan, hetgeen u in de navolgende dagen wedervaren zal. Komt hier tezamen en hoort, gij zonen Jakobs, en hoort naar Israël, uwer vader.

Gij zonen van Jakob, dat waren ze, dat zegt genoeg. Wie zal een reine geven uit een onreine? Niet één. Vlees uit vlees.

Hoort naar Israël. Vorst Gods betekent dat. God gaat spreken. Israël dat is de nieuwe naam, op rechtsgronden. Daar ligt Pniël tussen. Jakob - Pniël - Israël. In Pniël moest Jakob openbaar komen wie hij was. Hoe is uw naam. In Pniël moest Jakob tenonder gaan om in een ander op te staan; hij overmocht in Christus.

Daar kwam hij aan de zijde Gods terecht. Daar kuste hij het verdoemend recht; daar had hij vrouw en kinderen en alles voor God over; daar lag de ruimte aan de zijde Gods.

Daar wordt zijn naam Israël - vorst Gods; verzoenend recht in Christus.

Zo begrijp je wat die moeder bedoelde van dat talrijke kroost. Wordt u niet goed, moeder? Best, kinderen, zelden zo goed geweest; maar ik word er bij bepaald dat ik eenmaal even vrolijk de meester van jullie aan de zijde Gods mee zal helpen verdoemen, als dat ik met één of enkelen van jullie God eeuwig groot zal maken; op dit moment is me dat even aangenaam, als God maar verheerlijkt wordt. Wie het verstaat, die verstaat het.

Dat is niets van Jakob. Zonen van Jakob, jawel, maar hoort naar Israël, uwen vader. Niet vader Israël; nee, vader Jakob, maar in dit verband: hoort naar Israël, want God gaat spreken, en wees dan goed voorzichtig. Mensenwoorden kan je nog wel vergeten, maar als er eens een bij het Wezen vandaan gaat spreken, pas dán op. Israël, die in zekere zin ook uwen vader is.

Jakob gaat dus bij God vandaan spreken, vloeken of zegenen. Eerst heeft hij de zonen van Jozef gezegend. Niet zoals Jozef het wilde, want er staat zelfs dat het kwaad was in de ogen van Jozef. Maar zoals God het wilde. Niet Jozef, maar God regeerde het hart van Jakob. Jozef roept: Niet alzo, mijn vader, niet Efraïm, maar op Manasse moet uw rechterhand. Maar Jakob weigerde het en hij zeide: Ik weet het, nochtans zal de kleinste

groter worden. En hij bestuurde zijn handen verstandiglijk, staat er, bij God vandaan; hij zag bijna niets, maar door de leiding Gods legde hij zijn handen kruislings precies op het goede hoofd.

En hij stelde Efraïm vóór Manasse.

En nu komen zijn eigen zonen aan de beurt. Ruben, gij zijt mijn eerstgeborene, mijn kracht en het begin mijner macht, de voortreffelijkste in hoogheid en sterkte. Op Ruben, je zag het als het ware, was alle kracht van Jakob overgegaan, het begin van zijn nageslacht.

Ruben: macht, hoogheid, sterkte. Maar: Snelle afloop als der wateren, gij zult de voortreffelijkste niet zijn. Het begin lijkt zo mooi, maar het wordt een vloekspraak. Want gij hebt uws vaders leger beklommen. Hij verzwijgt het niet, hij verkleint het niet.

Jakob zou het misschien verzwegen hebben, maar Israël niet. God spreekt hier en Die spaart geen vlees. Jakob staat hier aan de zijde Gods, hij wijst hem zo aan, waar ze allemaal bij zijn: hij heeft mijn bed beklommen, gij hebt het geschonden.

Ziezo, hoort naar Israël. Zonen zegenen? Vloeken, in de naam Gods, daar begint het mee.

Dan Simeon en Levi; dat zijn gebroeders; zonen van dezelfde vader en dezelfde moeder Lea. Ze worden samen genoemd, omdat ze veel samen waren en veel samen deden. Maar hun handelingen zijn werktuigen van geweld. Mijne ziel kome niet in hun verborgen raad, mijn eer worde niet verenigd met hun vergadering.

Ik distantieër me van hen, zegt Jakob. Aan de zijde Gods vallen alle banden weg. Ik ga niet akkoord, ik ben het niet eens, toen niet en nu niet, want in hun toorn hebben zij de mannen doodgeslagen.

Wat hadden ze dan gedaan? Ze hadden het opgenomen voor de eer van hun onteerde zuster Dina, die onteerd was door de zoon van de heidense koning van Sichem.

Is dat dan niet goed? Wij zouden zeggen, en Jakob zou zeggen: Gezegend Simeon en Levi die het voor de eer van hun zuster hebben opgenomen. Maar Israël zegt: Vervloekt zij hun toorn; vervloekt zij hun verbolgenheid.

Waarom dan? Omdat ze het op een verkeerde manier gedaan hadden. Ze hadden het gedaan met krenking van de ere Gods, zonder enige vreze Gods. Ze hadden het heilig sacrament der besnijdenis misbruikt en daarna de mannen met geweld gedood.

Toen heeft Jakob al gezegd: Gij hebt mij beroerd door mij stinkende te maken onder de inwoners dezes lands. Daarom: mijne ziel kome niet, toen niet en nu niet, in hun verborgen raad.

Wij zouden zeggen: wat doet zo'n onbesneden, goddeloze heiden met z'n vingers aan Dina; goedzo Simeon en Levi, dat je dat niet genomen hebt.

Maar Israël zegt: vervloekt; ik zal ze verstrooien onder Israël. Ze hebben nooit een erfdeel gehad. Dat zijn er al drie die vervloekt zijn.

En de hel lacht.; dat gaat goed. Op die manier komt er niets terecht van de Messiasbelofte. De voortreffelijkste en degenen die het voor hun onteerde zuster opnemen worden vervloekt; dat gaat goed.

De volgende, Juda, kan het al helemaal niet zijn. Dat is helemaal een schandstuk. Juda, bloedschande en hoererie met z'n schoondochter; z'n aartsvaderlijke staf geeft hij zo maar weg, met z'n snoer en zegelring, aan een onbekende hoer. Dat weten ze allemaal, dat is Juda.

Die kan helemaal niet anders dan vervloekt worden. Daar rekent iedereen op.

Maar: hoort naar Israël: Juda, gij zijt het.

O, o, wat nooit meer kon, waar niemand op rekende, Juda gij zijt. Niet: vervloekt zij Juda.

Hoe bestaat het. Onnaspeurlijk.

Niet Jozef, de kuise, de reine, de godvrezende. Niet Benjamin, de jongste, de beminde. Nee, hoort naar Israël: Juda, gij zijt het. En op dat hoofd, dat vloekwaardige hoofd van Juda, dalen al de messiaanse beloften neer; daarop worden ze als het ware uitgegoten. Juda, vrijmachtig uitverkore.

Iets ervan; wat was er gebeurd? Thamar trouwt met Er, de zoon van Juda. Er wordt in zijn zonde gedood. Thamar trouwt met Onan, opdat die voor z'n broer zaad zou verwekken. Onan wil dat niet en wordt eveneens gedood. Dan zendt Juda Thamar naar haar ouderlijk huis met de belofte haar Sela, zijn derde zoon te zullen geven, als die oud genoeg is. Maar hij meent dat niet; hij heeft al twee zonen bij Thamar verloren; de derde zal hij niet geven. Maar het liep bij Thamar niet om een man of een kindje; daar loopt het bij de meesten om. Maar het ging Thamar om een Juda's zaad.

Vandaar, als ze merkt dat ze Sela niet krijgt, dat ze aan de weg gaat zitten, als hoer gekleed.

Thamar wist al veel eerder dan Jakob: Juda, gij zijt het. Jakob spreekt het op z'n sterfbed uit door de Geest van Christus.

Thamar had dat allang geleerd door diezelfde Geest. En dat was een heidense meid. Het ging om een messiaans, om een Juda's zaad. Bij u ook? Geef mij Jezus of ik sterf; want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Thamar ging inderdaad wonderlijk te werk in haar verleiding van haar schoonvader Juda. Maar het ging niet om een man, het was geen wellust. Ze wist en ze bedoelde maar één ding: Juda en Juda's zaad.

Ze wist ook wel dat ze verbrand moest worden als het openbaar kwam. Maar wat geeft dat. Liever verbrand dan nog langer buiten een Juda's zaad. Maar omdat dat Juda's zaad dan ook verbrand zou worden, daarom eist ze en krijgt ze pand: staf, snoer en zegelring.

En als het openbaar komt en ze tegen Juda zegt: Bij de man wiens deze dingen zijn, ben ik zwanger. Dan zegt Juda: zij is rechtvaardiger dan ik; ik heb ze een Juda's zaad willen onthouden. Thamar lag Messiaans, Borgtochtelijk gebakerd.

En nu, nu is Juda ook al oud; en nu zegt Jakob, nee Israël: Gij zijt het. Heilig zijn, o God, Uw wegen. Thamar en Juda - Perez - Boaz - Obed - Isaï - David - Christus.

Tweede punt: de wondervol geprezene. Juda betekent: God zij geloofd; de Heere zij geprezen. U zullen uw broeders loven. Juda had het gezegd tegen zijn vader: Ik zal borg voor hem, voor Benjamin zijn.

En steeds lezen we weer dat Juda eerst in de strijd gaat. En David, uit de stam van Juda; u zullen uwe broeders loven. Ja, wat veel meer is, Christus, waar David maar een klein schaduwje van was, Christus, grote Juda's Zoon, U zullen uwe duizend doden stervende broeders loven.

Uwe hand zal zijn op de nek uwer vijanden. Letterlijk wil het zeggen, dat Juda de overwonnen vluchtende vijand achterna jaagt en ze doodt.

Maar nu geestelijk: Christus heeft niet alleen de vijanden op de vlucht gejaagd, maar Hij heeft de dood gedood. Dood, waar is uw prikkel.

Hij heeft met "Het is volbracht" niet alleen de hel op de vlucht gejaagd, maar hem ook overwonnen. Hel, waar is uw overwinning! Hij heeft teniet gedaan degene die het geweld des doods had, dat is de duivel en heeft over hem getriumfeerd.

De toorn Gods is geblust, de vloek heeft Hij weggedragen. Zijn hand was op de nek van al zijn vijanden, Borgtochtelijk, voor de Kerk.

Maar Zijn hand is ook op de nek van al degenen, die van voor de grondlegging der wereld in Hem zijn uitverkoren naar het welbehagen des Vaders. Op hun nek, want ze vluchten van God af, zover mogelijk. De één in de wereld, de ander in z'n godsdienst, de één grijpt Hij in de danszaal, de ander in een Oud Gereformeerde kerkbank. Maar Hij grijpt ze op Zijn tijd allemaal, en die greep is een doods-greep en een levens-greep tegelijk, omdat het een liefdes-greep is. Niet in het gezicht maar in de nek.

Want ze hebben geen belang meer bij God, ze hebben Hem de oorlog verklaard, vijanden zijn ze van Hem geworden, Hem rug en nek toekerende. Maar de Zijnen zal Hij in hun nek grijpen op hun vlucht naar de zonde en de hel, en zal ze leren hoe vijanden met God verzoend worden door de dood Zijns Zoons.

Voor U zullen zich Uws Vaders zonen nederbuigen. Voor Christus, hun Oudste Broeder, in Wie een vertoornd Rechter een verzoend Vader wordt. Vaders zonen, kinderen Gods, in Christus, Juda's zoon. Juda is een leeuwenwelp; gij zijt van de roef opgeklimmen, mijn zoon; hij kromt zich, hij legt zich neder als een leeuw, en als een oude leeuw: wie zal hem doen opstaan.

Derde punt: de grootmachtig geroemde

De leeuwen, in het oosten, rustten overdag in de ontoegankelijke kloven der steenrotsen. Maar tegen de avond daalden ze af naar de valleien waar het schaap, de antilope of een hert na een gloeiend hete dag verfrissing zochten aan de rivier. Terwijl die dieren zich daar tegoed deden, werden ze besprongen door de leeuwen en als prooi en buit meegevoerd naar de rotskloven.

Nou bent u me al voor hoop ik. Christus, de Leeuw uit de stam van Juda, de eeuwige Leeuwenwelp, Die het geen roef behoefde te achten Gode evengelijk te zijn, is uit die ontzettend verborgen en ontoegankelijke kloof van het welbehagen Gods neergedaald en is in het goddeloze Nazareth ontvangen willen worden en in Bethlehém op deze vervloekte aarde geboren.

De steenrots ziet op Christus, de Rotssteen Israëls. Christus is neergedaald en heeft Zijn buit gevonden en gegrepen terwijl ze zich in de valleien der zonden en aan de rivieren en stromen der ongerechtigheden vetmestten en zich rijp maakten voor de dag der slachting. Maar die Leeuw uit de stam van Juda grijpt ze met een onwederstandelijke greep. Niet zo zoetsappig, maar krachtadig, geweldig, Goddelijk. En Hij brengt ze terug in de Steenrots. Ik wil dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt. Zijn Bruidskerk is tevens een Buitskerk. Hoort u daar ook bij? Hoe, wanneer en waar is dat gebeurd?

Gij zijt van de roef opgeklimmen. Eroverers Gods worden de roef en de buit van Christus. Hij kromt zich als een oude leeuw: wie zal Hem doen opstaan. Probeer eens een hondje z'n vlees af te nemen! Eens kijken of hij niet bijt. En wat is een hondje vergeleken bij een leeuw, die zijn prooi bij zich heeft.

Niemand zal die Buitskerk rukken uit de hand Zijns Vaders en de poorten der hel zullen die Gemeente niet overweldigen. De Kerk in Christus ligt zo eeuwig veilig. Zie hier Ik en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt; geen klauw zal achterblijven.

De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijne voeten. De scepter van het recht, van het verdoemend recht. Juda zal het recht handhaven; het staat alles op recht en waarheid pal. De Heere heeft het recht lief. Noch de wetgever van tussen zijne voeten. Dus niet weglopen, maar altijd blijven staan met de wetgever tussen je voeten. Geen stap zonder die wet.

Dat is een buiten Christus alles verdoemende wet, een aanklagende wet, een

beschuldigende wet, een veroordelende wet.

Het is de lievelingspsalm van Juda: Ik zal van de deugd der milde goedheid zingen, van het heilig recht der strenge rechtsgedingen.

Het recht moet zijn loop hebben; het recht zal gehandhaafd worden, tot de ere Gods. Wat gelukkig als je met alles wat er gebeurd is, niet kan weglopen als een aardig mannetje of als een veranderd vrouwtje. Maar dat die wetgever tussen je voeten blijft en bij iedere stap betaling eist.

Want wees eens eerlijk: met honderd uitreddingen bent u nog ongered; met alle teksten en toestanden bent u nog onverlost en onverzoend en onverenigd. Want het is Christus niet, het is de Persoon niet.

Daarom: totdat Silo komt.

Als je de verdoemende wet mag omhelzen en de rechts-scepter mag kussen, onvoorwaardelijk.

Silo-rustaanbrenger. Hier wordt de rust geschonken, in een Ander. Afgesneden, ingelijfd, overgegaan. De vrede met een kus van het lieve recht gegroet.

Totdat Silo komt, in Wie er alleen maar een rust kan overblijven voor al de Zijnen. Silo - persoonsvereniging en rechtsverheerlijking.

Nu wordt het een verzoenend recht en een verzoende wet in Christus. Hoe lief heb ik Uw Wet; ze is mijn betrachting de ganse dag.

Maar niet eerder dan dat Silo gekomen is, hoor. Geen bekeerd mens aan wie teveel gebeurd is om verloren te kunnen gaan en te weinig om voor een rechtvaardig God te kunnen verschijnen.

Wij dan gerechtvaardigd zijnde, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus, de Silo.

En Dezelfen zullen de volken gehoorzaam zijn. Daar heb je die kinderlijke gehoorzaamheid in het stuk der dankbaarheid. Neig mijn hart en voeg het saâm tot de vrees van Uwe Naam.

Alle volken, maar in Christus, zullen Hem gehoorzaam zijn.

Eerst zingen we een versje. Psalm 68:13

De vorsten van elks huisgezin, zij trekken aan: hier Benjamin; schoon klein, hij mocht regeren. Inderdaad, in Saul, door de gemene genade, maar heel even.

Daar Juda's stam, die glorie won. Dat is David, die regeerde in Christus. En Zijn Koninkrijks zal geen einde zijn, dat is een eeuwige heerschappij.

Hij bindt zijn jonge ezel, beeld van de bekering, aan de wijnstok van Gods gerechtigheid.

Hij gaat er niet op rijden, nee, het loopt niet over zijn bekering; en het veulen zijner ezelin, dat zijn de vruchten, aan de edelste wijnstok van de heerlijke deugden Gods.

Hij wast Zijn kleed in de wijn. De wijn van Gods toorn. En Zijn mantel in wijndruivenbloed. Hoe

word Ik geperst totdat het volbracht zij. De drinkbeker van de wijn des toorns Gods moest tot de laatste druppel gedronken worden. Het is alles zo rood gekleurd; rood vanwege de scharlaken rode zonden Zijner Kerk; rood vanwege het Bloed van Christus.

Hij is roodachtig van ogen door de wijn. Ook de ogen van de Kerk in Christus. David zingt ervan: mijn ogen zijn bezweken, rood geschreid, in het uitzien naar Uw heil met heet verlangen.

Maar in Christus hoor, daar krijg je de bekommerde zieltjes. In Hem, Wiens ogen rood

waren vanwege het uitzien naar de volkomen opluistering van de deugden Gods, Zijns Vaders.

Hij is wit van tanden door de melk. De melk van het reine, onvervalste Woord van God. Want Hij is het Eeuwige Woord zelf.

De wijn van de toorn Gods heeft Hij onvermengd gedronken. Maar de gemirreden wijn nam Hij niet; die was verdovend. Hij wilde alleen maar wijn en melk. Hij is blank en rood. Blank van de melk van het Woord Gods; het was lafenis voor Hem dat alles tóch ging naar het Woord en de raad Gods van eeuwigheid.

Rood van de wijn van de toorn Gods, voor Zijn Kerk gedragen. Blank van onschuld; rood van de zonden der Zijnen. Wit van heiligheid; rood van het Bloed.

Ook Zijn ogen rood geschreid: Eli Eli lama sabachtani. Rood geschreid: Mij dorst; naar de verheerlijking van 's Vaders deugden en naar de zaligheid der Zijnen.

Mens, voel je het nog niet hoe vreselijk het is om net te doen alsof Christus er niet is.

Steel Hem niet hoor. Want als er vanavond een kind geroofd wordt, komt het hele politieapparaat in werking en worden de grenzen afgezet.

Wat dacht u dan, dat er gebeurde als u de zoon van een koning steelt of rooft?

Wat zou er dan gebeuren als u de Zone Gods steelt? U zult het met de eeuwige dood moeten bekopen. Hij zal uit uw handen gebrand worden.

Totdat Silo komt; Die wordt geschonken uit de handen van een verzoend Rechter.

En onze Koning is van Israels God gegeven.

Dus steelt Hem niet. Maar vertreed Zijn bloed ook niet; doe niet net of Hij er niet is. Als een kind thuis komt en het groet vader of moeder niet, is dat zeer onbeleefd. Maar dat zijn dan nog maar mensen. Maar hoevelen handelen zo met Christus. Ook vanavond is Christus u weer voorgesteld als de enige Naam onder de hemel tot zaligheid gegeven. Neem het niet voor kennisgeving aan. Beledig Hem niet. Vreselijk is het hier onverzoend te zijn gekomen; vreselijk is het hier onverzoend te zitten.

Maar nog vreselijker is het hier ook weer onverzoend vandaan te gaan.

Je moest niet durven; wie weet, er kome dan van wat er van komt. Maar onverzoend naar huis te gaan moest je niet kunnen.

En ten allerlaatste: Juda, gij zijt het.

Daar wordt iets van geleerd in een weg van onmogelijkheid van 's mensenkant, waar een mogelijkheid wordt geopend in Hem van wie geldt: Zie het Lam Gods, Dat de zonden der wereld weggedragen heeft.

Maar wordt daar niet bekeerd mee, want als het goed is, zal dat het gemis te groter maken. Die aanwijzing van de Persoonzonder Persoonsvereniging zal groter zonde moeten worden dan je eertijds.

Juda, gij zijt het; dat wordt ook geleerd in dat dodelijkst tijdsgewricht; in het omhelzend, verdoemend en verzoenend recht, in de overgang in Christus.

Het wordt ook geleerd in de stand van het leven, in het arme, uitgeschudde leven: Zonder Mij kunt gij niets doen. Hij is Zijn Kerk immers geworden tot wijsheid, rechtvaardigmaking en heiligmaking. Maar ook tot verlossing. Daarom: Juda, gij zijt het. Eenmaal zullen ze Hem eeuwig volgen waar Hij ook henengaat. Hij is wit van tanden van de melk van het Woord Gods; vloek en zegen, verdoemenis en zaligheid, dood en leven. Hij is rood van de wijn, die straks eeuwig de Kerk zal verheugen, waar eeuwige blijdschap op hun hoofd zal wezen.

Hier geleerd, in Hem, in Christus. En dan eeuwig: Juda, gij zijt het; och...Heere.

Amen.

Psalm 72:11